

Tålmodighet og tro på Guds løfter

Gud har ofte mye bedre tid enn det vi har, og det kan være en *stor* tålmodighetsprøve å vente på hans timing. Men faktisk har vi flere eksempler på mennesker i Bibelen som ventet lenge på å se Gud oppfylle løftene sine, og da kan det være interessant å se om de lærte noe mens de ventet. La oss se på Abraham og David.

Abraham fikk løftet om at han skulle få en sønn da han var 75 år gammel (1. Mos 12,4). Ti år senere er det ikke så rart at han begynner å lure på hva Gud mente, ettersom han nå er 85 og Sara er 76 år gammel, og det blir enda mer usannsynlig at de kan få barn. De tenker derfor at det kan være en god idé at slavekvinnen Hagar blir mor til denne sønnen i stedet for Sara, og slik blir Ismael født (kap 16). Men det skal gå enda *15 år* før Isak endelig blir født (kap 21).

Abraham lærte at Gud ikke trengte hjelp med å oppfylle løftet sitt. Han lærte også at selv om han tvilte underveis (1. Mos 17,17), var Gud likevel trofast og holdt det han lovet.

David salves til konge som ung gutt i 1. Sam 16, men han blir ikke konge før kanskje 15 år senere. Før dette endelig skjer, har han vært på flukt fra Saul i ødemarken i kanskje ti år og bodd i huler i stedet for å være konge.

I denne perioden kan vi spore en karakterutvikling hos David. Han lærer å overlate "Saul-problemet" til Gud og stole på at Gud ville ta seg av det i sin timing. Han vil ikke selv legge hånd på Saul, selv om det skulle gå flere slitsomme år før det var riktig tidspunkt for David å overta tronen.

Faktisk var det nettopp *utålmodighet* som hadde ført til at Saul tabbet seg ut tidligere (1. Sam 13,8-14), og dette blir begynnelsen til slutten på hans regjeringstid. Den store forskjellen på Saul og David var at bare David skjønnte at det var *Gud* som er den egentlige kongen. Dette ser det ut til at han lærte i ødemarken, mens Saul aldri skjønnte det.

Slike tålmodighetsprøver kan bli viktige perioder i livene våre også. En ting er at vi lærer tålmodighet og å stole på Gud og at hans timing er den beste. Kanskje hjelper det oss også til å bli mindre selvsentrerte (Fil 2,3-4), til å utvikle en sunnere teologi og et sunnere Guds-bilde. Kanskje lærer vi å klare oss med mindre (Fil 4,11-13) og unngår "rikdommens farer" (f.eks. Luk 12:13-34). Kanskje driver det oss nærmere Gud og gjør oss mer avhengige av ham, så vi unngår å bli stolte (f.eks. 1. Pet 5,5). Kanskje gir det oss en sterkere tro, så den kan holde helt til enden (1. Pet 1,7).

Den evige Gud ser hele vår korte tidslinje og vet akkurat hvilket tidspunkt som er det riktige. Det kan være vanskelig, men vi kan prøve å si som David: *Jeg setter min lit til deg, Herre, jeg sier: "Du er min Gud." Mine tider er i din hånd.* (Sal 31,15-16)